

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1824/2565

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาว จ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 58, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 10, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 35, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560 มาตรา 3, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 283, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 282

ย่อ / หลักกฎหมาย

การค้าประเวณี 3 วัน ของผู้เสียหายตามที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองแยกเป็น 3 ช้อนนั้น เกิดจากเจตนา ร่วมกันกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป พาไปหรือชักพา ผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารหรือเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีของจำเลยทั้งสองกับพวกที่กระทำ แก่ผู้เสียหายโดยฉ้อฉล หลอกลวงตั้งแต่แรกเพียงเจตนาเดียว การค้าประเวณีที่เนื่องมาย่อมไม่เป็น ความผิดต่างกรรมไปจากความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานอื่นแต่ละฐานอีก เมื่อความปรากฏแก่ ศาลฎีกาตามสำเนาคำพิพากษาในคดีอาญาของศาลแขวงพระนครเหนือท้ายฎีกาของโจทก์ซึ่ง จำเลยที่ 1 ไม่ได้แก้ฎีกาโต้แย้งว่าจำเลยที่ 1 ต้องคำพิพากษาให้รอการลงโทษจำคุกไว้ 2 เดือนจริง จึงต้องบวกโทษจำเลยที่ 1 ตาม ป.อ. มาตรา 58 วรรคแรก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งเจ็ดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 6, 9, 10, 35, 52 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560 มาตรา 3, 4, 6 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, 9 วรรคหนึ่งและวรรคสี่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58, 83, 91, 283 บวกโทษจำเลย ที่ 1 ที่ศาลแขวงพระนครเหนือรอการลงโทษไว้เข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ให้จำเลยทั้งสองใช้ ค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสอง ให้การปฏิเสธ โดยไม่ได้ให้การในคดีแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้า มนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (1), 9 วรรคหนึ่งและวรรคสอง, 10 วรรคหนึ่ง, 52 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็น กระทั่งความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สอง คนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ จำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือ

พาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง และฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือ ชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีโดยใช้อุบายหลอกลวง เป็นกรรมเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี เป็นจำคุกคนละ 15 ปี รวม ทุกกระทงเป็นจำคุกคนละ 17 ปี บวกโทษจำคุก 2 เดือน ของจำเลยที่ 1 ที่รอกการลงโทษไว้ใน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 215/2561 ของศาลแขวงพระนครเหนือเข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 17 ปี 2 เดือน ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทน อันเนื่องมาจากการทำความผิดฐานค้ำมนุษย์เป็นเงิน 781,330 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสอง อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 แต่ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก เพียง บทเดียว รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 1 ปี รวมเป็นจำคุกคนละ 3 ปี ข้อหาและคำขออื่น นอกจากนี้อัยก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาต จากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงจากทางใต้สวนประกอบสำนวนการสอบสวนซึ่งจำเลย ทั้งสองไม่ได้โต้แย้งฟังได้ว่า ผู้เสียหายจบการศึกษาออกโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีบุตรแล้ว 3 คน ประมาณต้นเดือนมีนาคม 2561 ระหว่างรอที่จะไปทำงานนวดที่สาธารณรัฐ เกาหลี ผู้เสียหายได้รับการชักชวนจากเพื่อนชื่อนางสาวพรรณิภา ให้ไปทำงานที่รัฐบาห์เรนด้วยกัน โดยจะมีจำเลยที่ 1 ซึ่งผู้เสียหายไม่รู้จักเป็นผู้ดำเนินการ หลังจากผู้เสียหายสนใจและรับทราบวิธี ทำงานจากจำเลยที่ 1 แล้ว รุ่งขึ้นวันที่ 16 มีนาคม 2561 ผู้เสียหาย นางสาวพรรณิภา กับหญิงไทย อีกหนึ่งคนก็ร่วมเดินทางไปยังรัฐบาห์เรนโดยมีนางสาวกนกรัตน์ กับชายชาวบาห์เรน 1 คน มารับที่ สนามบินแล้วพาไปพักที่ตึก อ. กรุงมานามา ซึ่งมีจำเลยที่ 2 กับพวกพักอยู่ก่อนแล้ว คินแรกที่ไปถึง จำเลยที่ 2 พาผู้เสียหายไปทำงานที่บาร์ของโรงแรม บ. ซึ่งมีหญิงไทยหลายคนยืนอยู่รอลูกค้าคินนั้น ผู้เสียหายต้องออกไปร่วมประเวณีกับลูกค้าคินหนึ่งที่จำเลยที่ 2 เป็นผู้แนะนำ ต่อมาวันที่ 20 เดือน เดียวกัน นางสาวกนกรัตน์พาผู้เสียหายไปอยู่กับนางสาววิชุดา ที่ตึก ย. ร่วมกับหญิงไทยอีกหลาย คนที่มีวิธีหลอกลูกค้าด้วยการส่งข้อความโต้ตอบกับลูกค้าทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ผ่านแอปพลิเคชัน ที่ ตึกดังกล่าวผู้เสียหายต้องออกไปร่วมประเวณีกับลูกค้าอีก 2 ครั้ง คือ ในคินวันที่ 20 กับคินวันที่ 21 มีนาคม 2561 ครั้งแรกที่ทราบว่าจะต้องออกไปร่วมประเวณีกับลูกค้า ผู้เสียหายได้ส่งข่าวผ่าน แอปพลิเคชันทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้นายดุสิต พี่ชายที่ประเทศไทยทราบเพื่อหาทางช่วยเหลือ และจากการประสานงานของหน่วยราชการไทยกับสถานทูตไทยในรัฐบาห์เรน ต่อมาวันที่ 24 มีนาคม 2561 ผู้เสียหายก็ได้รับความช่วยเหลือและพาตัวส่งกลับประเทศไทยเมื่อวันที่ 29 เดือน เดียวกัน มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดฐาน

คำมนุษย์และฐานอื่นตามที่โจทก์ฟ้องอันทำให้ผู้เสียหายมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนและศาลมีอำนาจบอกโทษจำเลยที่ 1 ที่ศาลแขวงพระนครเหนือรอการลงโทษไว้ตามคำขอของโจทก์หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงฟังได้ชัดเจนว่างานบริการที่ผู้เสียหายต้องทำที่รัฐบำเรานั้น คือ การขายบริการทางเพศเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีบริการนวดให้แก่ลูกค้าแต่อย่างใด คำว่า "นวด" หรือ "massage" เป็นเพียงคำที่จำเลยที่ 2 กับพวกใช้พูดกับลูกค้าเพื่อชักชวนให้มีการซื้อบริการทางเพศเท่านั้น ดังคำเบิกความของผู้เสียหายที่ว่าคืนแรกเมื่อไปถึงผับ (หรือบาร์) ของโรงแรม จำเลยที่ 2 ได้สอนให้พยานพูดกับลูกค้าว่า You massage with ซึ่งมีความหมายทำนองเชิญชวนให้ลูกค้าไปนวดกับผู้เสียหายแต่เมื่อมีลูกค้าคนหนึ่งสนใจ จำเลยที่ 2 ก็รับเงินจากลูกค้าแล้วแอบส่งถุงยางอนามัยห่อด้วยกระดาษชำระให้แก่ผู้เสียหายก่อนที่จะบอกให้ผู้เสียหายออกไปกับลูกค้า ฉะนั้นงานบริการที่ผู้เสียหายต้องทำก็คือการค้าประเวณีนั่นเอง ข้อเท็จจริงฟังได้ต่อไปว่า เมื่อรู้ว่าต้องออกไปร่วมประเวณีกับลูกค้าโดยไม่มีการนวดแล้ว ผู้เสียหายก็บอกให้นางสาวพรรณนิภาเพื่อนที่ชักชวนมาได้ทราบความจริงทันทีว่างานที่ทำไม่ใช่งานนวดอย่างที่คิด แล้วส่งข้อความทางแอปพลิเคชันไลน์ให้นายดุสิตพี่ชายที่อยู่ประเทศไทยทราบว่าถูกหลอกมาขายบริการทางเพศและขอให้หาทางช่วยเหลือ อันแสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่าผู้เสียหายมิได้สมัครใจมาค้าประเวณี แต่เหตุที่ตัดสินใจมาเป็นเพราะจำเลยที่ 1 บอกว่าเป็นงานนวด ซึ่งเชื่อว่าจำเลยที่ 1 น่าจะนำคำว่า "massage" ที่ใช้ชักชวนลูกค้ามาแปลเพื่อชักจูงให้ผู้เสียหายเกิดความสนใจ โดยไม่บอกลักษณะของงานที่แท้จริงให้ผู้เสียหายทราบและเข้าใจ ส่วนที่นางสาวพรรณนิภาให้การในชั้นสอบสวนว่า จำเลยที่ 1 บอกให้ทราบแล้วว่างานที่ทำเป็นงานค้าประเวณีนั่น ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง เพราะนางสาวพรรณนิภาสมัครใจมาค้าประเวณีและยังอยากจะทำงานที่รัฐบำเรอต่อ จึงน่าจะให้การที่เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายจำเลยมากกว่า การชักชวนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวย่อมถือว่าเป็นการกระทำโดยฉ้อฉล หลอกลวง จัดส่งผู้เสียหายให้ไปค้าประเวณียังรัฐบำเรอ อันเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ตามมาตรา 6 (1) ฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคหนึ่ง และฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีโดยใช้อุบายหลอกลวงตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่งและวรรคสี่ ที่ศาลอุทธรณ์ฟังว่าผู้เสียหายไม่ได้ถูกหลอกลวงเพราะรู้อยู่แล้วว่าต้องไปค้าประเวณีนั่น ศาลฎีกาไม่เห็นด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น และเมื่อความปรากฏว่าจำเลยที่ 2 กับพวกเป็นผู้จัดที่อยู่อาศัยให้ผู้เสียหายและพาผู้เสียหายไปค้าประเวณีเมื่อไปถึงรัฐบำเรอแล้ว จำเลยที่ 2 ย่อมเป็นตัวการในความผิดฐานค้ามนุษย์โดยแบ่งหน้าที่กันทำด้วย ทั้งยังฟังว่าเป็นการสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง ซึ่งในวรรคสองกำหนดให้ผู้ร่วมสมคบด้วยกันทุกคนต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดในมาตรา 6 อีกกระทงหนึ่ง และนอกจากจำเลยทั้งสองแล้วยังมีพวกอีกหลายคนร่วมกันกระทำความผิดอันเป็นการร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่สามคนขึ้นไป จำเลยทั้งสองจึงต้องรับโทษหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้สำหรับมาตรา 6 อีกกึ่งหนึ่งตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง ซึ่งมาตรา 10 วรรคหนึ่งดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น มิใช่บทบัญญัติที่ระบุว่าการกระทำใดเป็นความผิด แต่ที่โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 1.2 ข้อ 1.3 และข้อ 1.4 ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่สามคนขึ้นไป โดยขอให้ลงโทษแยกเป็นสามกระทงนั้นยังไม่ถูกต้องไม่อาจลงโทษตามขอได้ ปัญหาดังกล่าวศาลฎีกาเห็นว่า แม้การร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป พาไปหรือชักพาผู้เสียหายไปเพื่อการ

อนาจารหรือเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีอาจเป็นความผิดหลายกระทงได้ แต่การออกไป
ค้าประเวณี 3 วัน ของผู้เสียหายตามที่โจทก์แยกฟ้องนั้นเกิดจากเจตนาร่วมกันกระทำความผิดฐาน
ค้ามนุษย์และฐานอื่นดังกล่าวข้างต้นของจำเลยทั้งสองกับพวกที่กระทำแก่ผู้เสียหายโดยฉ้อฉล
หลอกลวงตั้งแต่แรกเพียงเจตนาเดียว การค้าประเวณีที่เนื่องมาย่อมไม่เป็นความผิดต่างกรรมไป
จากความผิดฐานค้ามนุษย์และฐานอื่นแต่ละฐานอีก อย่างไรก็ตามความผิดฐานค้ามนุษย์ดังกล่าว
เกิดจากการสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง ซึ่งมาตรา 9
วรรคสอง บัญญัติให้ผู้ร่วมสมคบทุกคนต้องระวางโทษตามที่ได้บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นอีก
กระทงหนึ่งด้วย ดังนั้น จำเลยทั้งสองจึงต้องรับโทษฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป
เพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง และฐานค้ามนุษย์โดยร่วมกันตั้งแต่สาม
คนขึ้นไปตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 9 วรรคสอง รวม 2 กระทง ซึ่งจาก
คำบรรยายฟ้อง เทียบกับโจทก์ได้แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นข้อ 1.1 กระทงหนึ่ง กับข้อ 1.2 ถึงข้อ 1.4
อีกกระทงหนึ่งเป็น 2 กระทง จึงเป็นเรื่องที่โจทก์ประสงค์จะให้ลงโทษและกฎหมายบัญญัติไว้
โดยตรง ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยทั้งสองตามบทกฎหมายดังกล่าวได้ และเมื่อฟังว่า
จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้า
มนุษย์ พ.ศ. 2551 ศาลฎีกาก็มีอำนาจพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้
แก่ผู้เสียหายตามที่โจทก์ขอและจำเลยทั้งสองไม่ได้แย้งคัดค้านได้ สำหรับฎีกาเรื่องการบวกโทษ
จำเลยที่ 1 ความปรากฏแก่ศาลฎีกาตามสำเนาคำพิพากษาของศาลแขวงพระนครเหนือ ใน
คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 215/2561 ท้ายฎีกาของโจทก์ซึ่งจำเลยที่ 1 ไม่ได้แก้ฎีกาโต้แย้งว่าจำเลย
ที่ 1 ต้องคำพิพากษาให้รอลงโทษจำคุกไว้ 2 เดือนจริงจึงต้องบวกโทษจำเลยที่ 1 ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 วรรคแรก ที่ศาลอุทธรณ์ยกคำขอในส่วนนี้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้อง
ด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้า
มนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (1) (เดิม), 9 วรรคหนึ่งและวรรคสอง, 10 วรรคหนึ่ง, 52 วรรคหนึ่ง
พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง และวรรคสี่
ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรม
ต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน
สมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ จำคุกคนละ 2 ปี ฐาน
ร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดย
ใช้อุบายหลอกลวง ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ และฐานร่วมกัน
เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีโดยใช้อุบาย
หลอกลวง เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของ
ผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง ซึ่งเป็น
กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 5 ปี รวมทุก
กระทงเป็นจำคุกคนละ 7 ปี บวกโทษจำคุก 2 เดือน ของจำเลยที่ 1 ที่รอลงโทษไว้ในคดีอาญา
หมายเลขแดงที่ 215/2561 ของศาลแขวงพระนครเหนือเข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ เป็น
จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 7 ปี 2 เดือน ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจาก
การกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์เป็นเงิน 781,330 บาท แก่ผู้เสียหาย ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสาม
ศาลให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

พิศล พิรุณ · ชลิต กฐินะสมิต · รัชพงศ์ วิสุทธิสังวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/1824/2565>